

En dan neuriede zij ook vaak, zoo vaak, een der liedjes, die hij, 's nachts, bij het huiswaarts keeren, door de stille velden, met ietwat trillende stem zong

Bemide zij hem?

Zij zelf wist het niet

Een meisjeshart, o, een meisjeshart!

III.

Het was hooitijd.

De gloeiende Julizon had het afgemaaide gras tot blond hooi geschroeid en de windjes, over de weiden spelend, strooiden kwistig de frissche geuren van het malsche hooi heinde en ver.

In de meerschen keerde het werkvolk, in de brandende zon, het drooge gras en hoopte het, hier en daar, in kleine schelven op.

Vervliet had eene aanzienlijke partij maaigras gekocht, dat jaar. Ook was de bedrijvigheid op zijne meerschen ongemeen, te meer daar het weder wankelbaar werd en men voor regen vreesde

Eens, 's Zaterdag, keerde Polke Smet langs daar huiswaarts van een buiten-goed, waar hij eenige dagen gewerkt had.

Diep aan de westerkim was de zon gezonken en de gloed van het avondrood speelde nog, met verbleekende tinten, tusschen het donkere groen der boomen in de verte.

De nevel steeg op, blank en licht

Tegen den breeden landweg aan richtte Wilde Mele een laatste schelve op, terwijl, een weinig verder, de knechts luide de paarden aanvuurden om met een zwaar beladen wagen uit de weide te geraken.

Het jonge meisje had den arbeid gestaakt en volgde, op de vork geleund, het vurige pogen van mannen en paarden in de toenemende schemering.

Zij droomde

Polke, die haar bespiedde, lei plotseling zaag en schaaf neder en wipte behoedzaam over het grachtje, dat tusschen den weg en de weide in liep. Hij wachtte een oogenblik en luisterde. Zij had niets gehoord.

Dan kroop hij stil door de struiken heen en, vooraleer zij zich kon omwenden, legde hij, zonder een woord te spreken, de handen over hare oogen.

Zij verschrikte zoo hevig dat de vork haar ontglipte; met een forschen ruk kwam zij echter los: zij herkende Polke.

— Ha! kapoen! kapoen! mij zoo te doen verschrikken? sprak zij, nog eenigszins gejaagd door de aandoening. Dat zult ge me betalen!

— O, dadelijk, zoo ge wilt! antwoordde hij lachend, terwijl hij de armen geopend uitstrekke tot eene omhelzing.

Zij gaf er echter geen acht op en, hem plotseling vast grijpend, poogde zij hem in het gras te werpen, zooals zij met de knechts der hoeve placht te doen.